

կանի Բ. դարուն, ինչպէս նաեւ Քրիստոսի ժամանակ, Սինեգրիտը՝ առանց զիտական հիմերու՝ կը կորցադրէր թէ՛ իւրաքանչիւր ամսոյ տեւոյթի թիւնը եւ թէ՛ յաւելեալ տարիներու յաջորդութիւնը, որմէ կախում ունի զէպրերու գուգակցութիւնը շաբթուան այս կամ այն օրուան հետ։ Հետեւապէս առանկ քմահաճ հաշիւներով կարելի պիտի չըլլար ճշգիւ եղելութեանց ըստոյդ ժամանակը՝ ըլլայ Յիսուսի կեանքին, ըլլայ առաքելական ժամանակներու վերաբերմամբ։ Տոմարական մասնաւոր հաշիւներով միայն կը դառնի այսպիսի ժամանակագրական խնդիրներու լուծումը։

3. — Հրեաները իրենց կրօնական տարին կը սկսէին զարնան՝ Աբրահամի Քաղդէացոց երկին բերած դուրեան համաձայն։ Աստուած հրամայած էր որ Պատեֆի ամիսը՝ այսինքն Նիսանը ըլլայ տարին

առաջին ամիսը։ «Ամիսս այս եղիցի ձեզ սկիզբն ամսոց, առաջինն եղիցի ձեզ յամիսս տարւոյ» (Ելք ԺԷ. 2)։ Ըստ այսմ կ'արտայայտուին նաեւ Աստուածաշուէլի յետնագոյն զիրքերը։ Ետքէն սահմանուեցաւ որ քաղաքական տարին սկսուի աշունին (Եօթներորդ ամիս կամ Թըշրի)։ Յունական այս սովորութիւնը գոյութիւն ունէր արդէն Քրիստոսի առաջին դարուն։

Այս նորութիւնը մուտ գտած է անշուշտ հելլենական շրջանին Մեծն Աղեքսանդրէն յետոյ։ Բաց աստի այդ շրջանին Պաղեստինի բնակիչները պատմական զէպքերը ճշգիւտ համար գործածեցին նաեւ Սելեւկեանց թուականը, որ կը սկսէր 312ի (ն. Ք.) աշունին։ Տոմարական այս դրութեան հետեւած են Մակարայեցոց Գիրքերու երկու հեղինակները։

Հայացոյց՝ Մ. Ե. Ն.

Ո՞Վ ...

Էզր ո՞ւր է. — սպանըեցաւ.
Արո՞ւն, կասուն ճարա նենգաւ
Ու լափըփեց ոսկրեն համբուն.
Խըբքսացող այս բոյնն արդեօք
Այսուհետեւ ո՞վ գայ. — ոչ ոք.
Վա՛խ նընդուկներ, փոքր ու սիրուն։

Խաբեր հովիւն ու տաբեր են.
Շունն է սասկեր. գա՛լն ալ մօտն
Կ'երկընցընէ քաթն անողոք
Փարախէն ներս.

Ո՞վ պիտի խնամէ զանոնք. — ոչ ոք,
Վա՛խ իմ փոքրիկ հէֆ զառնուկներս։

Հայրը բանն է. մայրի՞կն հապա.
— Հիւանդանոցն. — վի՛ճք անուպա.
Տունն հովերէ՛ն է տառաքել.
Խեղճ օրոց մ'հոն կը շարժի լոկ.
Ո՞վ կայ իր մէջ. — աւա՛ղ, ոչ ոք.
Վա՛խ, իմ անմեղ հէֆ փոքրիկներ։

Վ. ՀԻԿԿԹ